NORAKSTS
Lieta Nr.A42441806
A2504-07/6

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 2.novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese E. Apīne,

piedaloties līdzpieteicējiem – *O.J.*, *G.T.* un viņa pilnvarotajam pārstāvim Gvido Zemribo,
atbildētāja pusē pieaicinātās iestādes – Valsts meža dienests – pilnvarotajiem pārstāvjiem Kasparam Skromulim un Valteram Lūsim,
2007.gada 12.oktobrī atklātā tiesas sēdē Antonijas ielā 6, Rīgā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *G.T.* pieteikuma par Valsts meža dienesta 2006.gada 13.jūnija lēmuma Nr.2 atcelšanu, kā arī pēc *O.J.* pieteikuma par Valsts meža dienesta 2006.gada 13.jūnija lēmuma Nr.1 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts meža dienesta 2006.gada 13.jūnija lēmumu Nr.1 (turpmāk arī – Lēmums Nr.1) *O.J.* uzlikts naudas sods Ls 200,00 apmērā par medību noteikumu noteiktās kārtības pārkāpšanu.

Ar Valsts meža dienesta 2006.gada 13.jūnija lēmumu Nr.2 (turpmāk arī – Lēmums Nr.2) *G.T.* pieteikums par Valsts meža dienesta 2006.gada 13.jūnija lēmuma Nr.2 atcelšanu. Ierosinātajai lietai piešķirts Nr.A42441806.

Pieteikumā norādīts, ka lēmums un attiecīgi arī uzliktais naudas sods ir nepamatots. No pieņemtā lēmuma, ir redzams, ka galvenais iespējamais pārkāpums Valsts meža dienesta amatpersonu interpretējumā ir 2006.gada 20.maijā vēlā vakara stundā (pēc plkst.21:00) mežacūku gaides medībās nelikumīgi nošauti divi medību suņi, kuri šajā vakara stundā siroja pa apmedījamām meža platībām Madonas rajona Barkavas pagasta „Stauģu" un „Niedrāju" mežu masīvos. Valsts meža dienesta lēmums ir bez pamatotas un pietiekošas argumentācijas, kā arī pieņemts ignorējot piemērojamās tiesību normas.

Lēmuma secinājumos Valsts meža dienests norāda, ka medību vadītājs *G.T.* ar savu rīcību ir pārkāpis Medību likuma 3.pantu, nepamatoti atļaujot medniekam *O.J.* nošaut pie medību torņa pieskrējušos šķirnes medību suņus, kā arī Ministru kabineta 2003.gada 23.decembra noteikumu Nr.760 „Medību noteikumi" (turpmāk arī - Medību noteikumi) 28.14.punktu, nesastādot aktu par medības reglamentējošu normatīvo aktu pārkāpumu - divu šķirnes medību suņu nošaušanu un akta neiesniegšanu Valsts meža dienestā.

Līdzpieteicējs pieteikumā norāda, ka Medību likuma 3.panta pirmā daļa paredz, ka klaiņojošu suņa statusu suns iegūst tad, kad tas atrodas vairāk par 200m no dzīvojamām mājām vai apdzīvotām vietām un tas ir bez uzpurņa un reģistrācijas zīmes (žetona). Šajā gadījumā Lēmumā konstatētais attālums no suņu īpašnieku mājām bija 900m, turklāt suņi bija bez uzpurņa un reģistrācijas zīmes. Līdz ar to jākonstatē, ka ir izmainīts likuma panta (daļas) priekšmets, kas novedis pie patvaļīgas likuma panta interpretācijas.

Tāpat līdzpieteicējs norāda, ka likumā nav noteiktas - medību šķirnes suņu - pazīmes, pēc kurām tad attiecīgi varētu šādus suņus atpazīt, likums ir precīzi norādījis pazīmes, pēc kurām var noteikt klaiņojošu suni, attālums vairāk par 200 m no apdzīvotas vietas, uzpurņa esamība un (noteikta parauga) reģistrācijas žetons. Konkrētajā gadījumā Valsts meža dienests Lēmumā konstatētajos paskaidrojumos suņi ārpus pieļaujamās likumā noteiktās teritorijas ir atradušies un šāda atrašanās ir bijusi ilglaicīga apmēram 40-50 minūtes, kā arī mežā dzirdamie dzīvnieku gārdzieni ļāva medniekiem izdarīt pamatotu secinājumu, ka suņi ir klaiņojoši. Bez tam ievērojot konkrētos apstākļus, un to, ka klejojošo suņu darbības liecina par apdraudējumu, ne vien meža dzīvniekiem un to mazuļiem, bet arī apkārtējiem iedzīvotājiem ir pilnīgi saprotama un pamatota mednieku rīcība pārtraukt vai novērst iespējamu prettiesisku nodarījumu.

Līdzpieteicējs norāda, ka no minētā likuma panta izriet, ka laika posmā no 1.aprīļa līdz 30.septembrim medību suns var tikt uzskatīts par klaiņojošu suni, ja atrodas tālāk par 200 metriem no apdzīvotām vietām vai mājām bez uzpurņa vai reģistrācijas žetona. Turklāt *U.B.*, kas bija nošauto suņu īpašnieks, pats atzīst, ka ir izlaidis suņus ārpus saimniecības teritorijas, līdz ar to ir rupji pārkāpis suņu turēšanas nosacījumus.

Līdzpieteicējs norāda, ka akts par suņu nošaušanu netika sastādīts tāpēc, ka tas nebija nelaimes gadījums medību laikā, jo nošauti tika klaiņojoši suņi. Turklāt nošaušana tika nekavējoties fiksēta *O.J.* medību sezonas kartē, kur arī tiek prasīts izdarīt atzīmes par nelimitēto dzīvnieku - kādi bija klaiņojošie suni – iznīcināšanu

[3] 2006.gada 13.jūlijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts *O.J.* pieteikums par Valsts meža dienesta 2006.gada 13.jūnija lēmuma Nr.1 atcelšanu. Ierosinātajai lietai piešķirts Nr.A42442106.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī - LAPK) 80.panta otrajā daļā paredzēta administratīvā atbildība par medību noteikumu pārkāpšanu. Tai pašā laikā Valsts meža dienesta lēmumā nolemjot par medību noteikumu noteiktās kārtības pārkāpšanu nav norādīts, kādu konkrēti Medību noteikumu punktu līdzpieteicējs pārkāpis. Lēmumā norādīts, ka līdzpieteicējs pārkāpis Medību likuma 3.panta pirmo daļu. Turklāt nosakot sodu netika izsvērts lietderības apsvērums, proti, kāpēc Ls 200, nevis Ls 20, kā to paredz LAPK 80.panta otrās daļas sankcija.

Līdzpieteicājs uzskata, ka nošāvis klaiņojošus suņus atbilstoši Dzīvnieku aizsardzības likuma 8.panta pirmajai daļai.

[4] 2006.gada 3.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemti Valsts meža dienesta (turpmāk arī – atbildētājs) rakstveida paskaidrojumi par līdzpieteiceju pieteikumiem, kuros atbildētājs norāda, ka pieteikumus neatzīst.

Atbildētājs nepiekrīt pieteikumos minētajam, ka nošautos medību šķirnes suņus varēja uzskatīt par klaiņojošiem un tāpēc ir attaisnojama to nošaušana. Līdz pieteicēja izteiktie apsvērumi par to, ka normatīvajos aktos nav minētas pazīmes, pēc kurām būtu nosakāms, vai attiecīgais suns ir medību suns, tāpēc ir pamats uzskatīt nošautos suņus par klaiņojošiem suņiem. Valsts meža dienests nepiekrīt šādam secinājuma, jo medniekam ir pienākums atpazīt medību šķirnes suņus, kā arī šo suņu nošaušana ir pretrunā ar Dzīvnieku aizsardzības likuma 8.pantu, kurā noteikta attiecīga rīcība klaiņojošu dzīvnieku izķeršanai un likvidēšanai, kas no līdzpieteicēju puses netika ievērota. Pie tam, medības bija pieteiktas uz limitētajiem dzīvniekiem, turpretī nošauti tika nelimitētie dzīvnieki – suņi.

Atbildētājs norāda, ka izvērtējot piemērojamo sodu par pārkāpumu, tika izvērtēti lietderības apsvērumi, paredzot, ka tiks piemērots tikai naudas sods bez pārkāpuma priekšmetu un izdarīšanas rīku konfiskācijas. Administratīvais sods piemērots, izvērtējot vainu pastiprinošos un vainu mīkstinošos apstākļus, un izvēlēts kā samērīgs attiecīgajam nodarījumam.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2007.gada 3.septembra lēmumu administratīvās lietas Nr.A42442106 un Nr.A42441806 apvienotas, piešķirot tām vienotu lietas numuru Nr.A42441806.

[6] Tiesas sēdē līdzpieteicēji pieteikumu uzturēja uz tajā norādītajiem argumentiem. Vienlaikus līdzpieteicējs *G.T.* grozīja prasījumu daļā par zaudējumu piedziņu un morālā kaitējuma noteikšanu, lūdzot tiesu, piedzīt viņa labā no Latvijas Republikas Ls 4000,00 kā morālo kaitējumu, bet atsakoties no zaudējumu piedziņas. Savukārt līdzpieteicējs *O.J.* grozīja prasījumu daļā par zaudējumu piedziņu un morālā kaitējuma noteikšanu, lūdzot tiesu, piedzīt viņa labā no Latvijas Republikas Valsts mežu dienesta Ls 2000,00 par nodarīto morālo kaitējumu, bet atsakoties no zaudējumu piedziņas.

[7] Atbildētājs tiesas sēdē prasījumus neatzina, atsaucoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādīto.

Motīvu daļa

Tiesa, iepazīstoties ar līdzpieteicēju un atbildētāja paskaidrojumiem un pārbaudot lietas materiālus, atzīst, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms.

[8] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103.pantā noteikts tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, pārbaudīt iestādes izdota administratīvā akta tiesiskumu un lietderības apsvērumus iestādes rīcības brīvības

ietvaros. Administratīvā akta tiesiskums tiek vērtēts, pārbaudot, vai iestāde, to izdodot, rīkojusies saskaņā ar materiālajām un procesuālajām normām. Lietderības apsvērumi tiek vērtēti, pārbaudot, vai administratīvais akts izdots pamatoti un vai tas pārlieku neierobežo personas intereses, samērojot tās ar sabiedrības interešu aizsardzību.

Administratīvā akta, ar kuru uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta arī ar LAPK noteiktā procesa ievērošanu.

Lietā nav strīda par faktiskiem apstākļiem, bet ir strīds par tiesību normu piemērošanu attiecībā pret līdzpieteicējiem. Tādējādi tiesai ir pienākums pārbaudīt, vai atbildētājs pareizi ir piemērojis tiesību normas, ievērojot lietas faktiskos apstākļus un vai līdzpieteicējiem pamatoti ir piemērots administratīvais sods.

[9] Lēmumā Nr.1 un Lēmumā Nr.2 atbildētājs ir atsaucies uz Medību likuma 3.panta, Dzīvnieku aizsardzības likuma 8.panta, kā arī attiecībā pret līdzpieteicēju *G.T.* pieņemtajā Lēmumā Nr.2 – Ministru kabineta 2003.gada 23.decembra noteikumu Nr.760 „Medību noteikumi" 28.14.punkta pārkāpumiem.

Lietā nav strīda par to, ka 2006.gada 20.maijā līdzpieteicēji piedalījās individuālās meža cūku medībās uz gaidi un līdzpieteicējs *G.T.* vienlaikus bija arī medību vadītājs.

Medību likuma 3.panta pirmā daļa nosaka, ka „*medības ir darbību kopums vai atsevišķas darbības, kad, izmantojot medību šaujamieročus, rīkus, metodes vai paņēmienus, tiek izsekoti vai meklēti, ķerti, sagūstīti, ievainoti vai nonāvēti medījamie dzīvnieki.*" Tāpat *„medībām pielīdzināma medību platībās klaiņojošu suņu un kaķu, kā arī izbēgušu nebrīvē turētu dzīvnieku medīšana (pēc īpašnieka rakstveida lūguma medību tiesību lietotājam)."* Vienlaikus minētā tiesību norma traktē, kas ir uzskatāms par klaiņojošu dzīvnieku, t.i., *„par klaiņojošiem suņiem (izņemot šķirnes medību suņus) un kaķiem atzīstami jebkurā gadalaikā medību platībās tālāk par 200 metriem no apdzīvotām vietām vai dzīvojamām mājām brīvi klejojoši kaķi un suņi bez uzpurņa vai reģistrācijas žetona."*

Savukārt Dzīvnieku aizsardzības likuma 8.panta pirmā daļa nosaka, ka *„bez pajumtes un īpašnieka aprūpes vai uzraudzības palicis dzīvnieks (izņemot medību suņus medību laikā) uzskatāms par klaiņojošu dzīvnieku. Par klaiņojošiem dzīvniekiem nav uzskatāmi sterilizēti kaķi, kas uzturas pilsētās un lauku apdzīvotās vietās dzīvojamo māju tuvumā."*

Tātad vispirms tiesai ir jānoskaidro, vai 2006.gada 20.maijā nošautās divas *Rietumsibīrijas laikas* (lietas 46., 47., 63.lapas) bija uzskatāmas vai varēja tikt uzskatītas par klaiņojošiem suņiem?

[10] Lietā nav strīda, ka abi suņi – Rietumsibīrijas laikas – ir šķirnes suņi, medību suņi. Taču lietā ir būtiski noskaidrot, vai šie medību šķirnes suņi bija klaiņojoši 2006.gada 20.maijā.

Tiesa piekrīt līdzpieteicējiem, kuri norāda, ka nebija pamata uzskatīt, ka 2006.gada 20.maijā *Rietumsibīrijas laikas* atradās medībās. Kaut arī konkrētajā

laika posmā bija medību sezona uz mežacūkām, tomēr tiesas ieskatā Dzīvnieku aizsardzības likuma 8.panta pirmajā daļā iekļautās tiesību normas jēga ir tāda, ka medību suns, kurš medību sezonas laikā nepiedalās medībās, iestājoties citiem šajā likumā noteiktajiem priekšnoteikumiem, uzskatāms par klaiņojošu. Tiesas ieskatā „medību laikā" nozīmē ne tikai medību sezonas periodu, bet arī konkrētas medības, kurās suns tiek izmantots.

Dzīvnieku aizsardzības likumā ietvertais izņēmums no klasifikācijas „klaiņojošs dzīvnieks" ir „medību suņi medību laikā", bet Medību likumā – „šķirnes medību suņi".

Tātad Dzīvnieku aizsardzības likuma izpratnē medību suns medību laikā nav klaiņojošs, bet Medību likumā šķirnes medību suns nav klaiņojošs arī ārpus medību laika, jo likumdevējs šādu ierobežojumu nav noteicis. Acīmredzot, likumdevējs ir ņēmis vērā faktu, ka medību dalībnieki un jo īpaši mednieki ir personas, kuras pārzina jautājumus, kas attiecas uz medību būtību – gan medību produkciju, resursiem, rīkiem u.tml. Tātad atšķirībā no citām personām, medniekam nav nepieciešami citi konstatējumi (medību organizēšanas fakts, mednieka atrašanās tuvumā sunim, medību karodziņi vai citi priekšnoteikumi), lai atpazītu šķirnes medību suni un atšķirtu to no klaiņojoša suņa.

Tādējādi tiesas ieskatā starp Dzīvnieku aizsardzības likuma un Medību likuma normām nav konstatējama pretruna, uz kuru atsaucas līdzpieteicēji, interpretējot Administratīvā procesa likuma 15.pantu.

[11] Tiesa nepiešķir ticamību līdzpieteicēju paskaidrojumiem, ka nebija saprotams, vai medību teritorijā 2006.gada 20.maijā esošie suņi bija šķirnes medību suņi, jo abi līdzpieteicēji ir ilggadīgi mednieki, nokārtojuši attiecīgos eksāmenus, kuros cita starpā ir arī jautājumi par medību suņiem. Vienlaikus norādāms, ka abu medību suņu kažoks ir bijis *Rietumsibīrijas laikām* raksturīgā krāsā – balts ar dzeltenu un pelēks ar baltu. Savukārt kaklasiksnas neesamību un suņa uzvedību konkrētajā gadījumā tiesa uzskata par otršķirīgu, jo atbilstoši likumam šajā gadījumā suņa uzvedība nav pamats dzīvnieka nošaušanai. Arī paskaidrojumos (lietas 40.lapa) norādīts, ka suņi no meža izskrēja apmēram 25 m attālumā no gaides vietas, kas uzskatāms par relatīvi nelielu attālumu, vēl jo vairāk tāpēc, ka medību ieroči ir aprīkoti ar optiku.

Tātad tiesa secina, ka 2006.gada 20.maijā nošautās divas *Rietumsibīrijas laikas* nebija uzskatāmas un nevarēja tikt uzskatītas par klaiņojošiem suņiem un līdzpieteicējiem nebija pamata pieņemt lēmumu par dzīvnieku nogalināšanu.

[12] Dzīvnieku aizsardzības likuma 44.pantā noteikts, ka *„dzīvnieku aizliegts nogalināt. Aizliegums neattiecas uz lauksaimniecības dzīvniekiem; dzīvnieka eitanāziju; medībām; zveju; kaitīgo grauzēju un kukaiņu iznīcināšanu; gadījumiem, kad dzīvnieks, uzbrūkot cilvēkam, apdraud viņa veselību vai dzīvību; gadījumiem, kad dzīvnieka nogalināšana paredzēta infekcijas slimību vai invazīvo*

sugu apkarošanas programmā; eksperimentos un zinātniskos nolūkos izmantojamo dzīvnieku nogalināšanu, ja to paredz eksperimenta mērķi."

Tiesas ieskatā minētais uzskatāms par izsmeļošu uzskaitījumu tiem gadījumiem, kad dzīvnieku ir atļauts nogalināt, un tiesa nekonstatē nevienu no priekšnosacījumiem, kas būtu par pamatu divu *Rietumsibīrijas laiku* nogalināšanai 2006.gada 20.maijā. Tātad līdzpieteicēju rīcība 2006.gada 20.maijā neatbilda tiesību normās noteiktajām prasībām.

Papildus tiesa paskaidro, pat, ja būtu pamats uzskatīt abus nošautos dzīvniekus par klaiņojošiem, tad Dzīvnieku aizsardzības likuma 8.panta otrā un trešā daļa nosaka kārtību, kādā nodrošināma šādu dzīvnieku izķeršana vai likvidēšana, t.i., minētais ir vietējās pašvaldības kompetencē, informējot Pārtikas un veterināro dienestu. Personām, kuras fiksē klaiņojošus dzīvniekus, nav tiesību uz citādu rīcību kā vien paziņošanu attiecīgām iestādēm. Šīm personām bez apstākļu noskaidrošanas nav tiesību pieņemt subjektīvus lēmumus par to, vai klaiņojošais dzīvnieks ir jālikvidē. Tāpat arī šajā gadījumā *Rietumsibīrijas laikas* neapdraudēja līdzpieteicēju vai citu cilvēku dzīvību un veselību, kā arī nebija pazīmes par trakumsērgas vai citas smagas infekcijas slimības eksistenci.

Vērtējot minētos secinājumus kopsakarā ar lietas materiāliem un procesa dalībnieku paskaidrojumiem tiesa uzskata, ka līdzpieteicējiem *G.T.* un *O.J.* nebija tiesību nošaut divas *Rietumsibīrijas laikas* 2006.gada 20.maijā. Tiesas ieskatā nav nozīmes iemeslam, kāpēc suņi atradās ārpus tiem paredzētās teritorijas, vai tam, kāda persona ir šo suņu saimnieks. Vēl jo vairāk, ka pārkāpuma izdarīšanas brīdī līdzpieteicējiem šie fakti nevarēja būt zināmi.

[13] Par nepamatotu tiesa uzskata atsaukšanos uz to, ka šķirnes medību suņi šajā gadījumā varētu tikt uzskatīti par nelimitētiem medījamiem dzīvniekiem, t.i., dzīvnieki, kuru medīšanai netiek noteikts limits, jo saskaņā ar Medību likuma normām šķirnes medību suņi vispār nav uzskatāmi par medību resursu.

[14] LAPK 80.panta otrā daļa nosaka, ka *„par medību vai zvejas noteikumu pārkāpšanu vai citāda veida dzīvnieku izmantošanas noteikumu pārkāpšanu uzliek naudas sodu fiziskajām personām no divdesmit līdz divsimt piecdesmit latiem, konfiscējot pārkāpuma priekšmetus un izdarīšanas rīkus vai bez konfiskācijas [..]".*

Konkrētajā gadījumā abi līdzpieteicēji administratīvo pārkāpumu izdarīja, atrodoties medībās un medību laikā. Saskaņā ar tiesību normās noteikto kārtību un Ministru kabineta 2003.gada 23.decembra noteikumu Nr.760 „Medību noteikumi" prasībām medniekiem nebija tiesību nogalināt konkrētos dzīvniekus medību laikā 2006.gada 20.maijā. Tātad administratīvais sods par medību noteikumu pārkāpšanu līdzpieteicējiem piemērots pamatoti.

Vērtējot lietas materiālus, tiesa konstatē, ka pārsūdzētais Lēmums Nr.1 un Lēmums Nr.2 atbilst Administratīvā procesa likuma 67.panta otrajā daļā noteiktajām prasībām par administratīvā akta noformēšanas un izdošanas kārtību. Atbildētājs ir gan veicis lietas apstākļu objektīvu iegūšanu un pārbaudi, kā arī

veicis citas nepieciešamās procesuālās darbības Lēmuma Nr.1 un Lēmuma Nr.2 pieņemšanai. Tiesa uzskata, ka līdzpieteicējiem piemērotais sods – Ls 200,00 apmērā katram ir uzskatāms par adekvātu un samērīgu, atbilstošu nodarījumam. Bez tam, jāņem vērā, ka līdzpieteicējiem attiecībā uz pārkāpuma izdarīšanas priekšmetiem vai rīkiem konfiskācija nav piemērota.

Pamatojoties uz spriedumā izklāstītajiem apsvērumiem, pārsūdzētais Lēmums Nr.1 un Lēmums Nr.2 ir atzīstami par tiesiskiem un pamatotiem, bet līdzpieteicēju pieteikums ir noraidāms.

[15] Vienlaikus ar prasījumu par Lēmuma Nr.1 un Lēmuma Nr.2 atcelšanu līdzpieteicēji izteikuši prasījumu par morālā kaitējuma, kas tiem nodarīts ar Lēmumu Nr.1 un Lēmumu Nr.2, piedziņu.

Latvijas Republikas Satversmes 92.pants cita starpā nosaka, ka nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu. Savukārt saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 92.pantu ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 9.pantu morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

Tā paša likuma 5. panta pirmā daļa nosaka, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu ir cietušajam, proti, privātpersonai, kas ir prettiesiska administratīvā akta adresāts vai trešā persona Administratīvā procesa likuma izpratnē, kā arī privātpersonai, pret kuru ir tieši vērsta vai kuru tieši skar iestādes prettiesiska faktiskā rīcība.

No šīm likuma normām izriet, ka tiesības uz atlīdzinājumu paredzētas gadījumā, ja tiesa atzīst iestādes administratīvu aktu vai faktisko rīcību par prettiesisku un ka pieteicējam ir nodarīts morālais kaitējums ar šo administratīvu aktu vai faktisko rīcību.

Konkrētajā gadījumā atbildētāja Lēmums Nr.1 un Lēmums Nr.2 nav atzīstami par prettiesiskiem. Tādejādi nav pamatots un ir noraidāms arī līdzpieteicēju prasījums par morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Vienlaikus tiesa norāda, ka no tiesas sēdē sniegtajiem līdzpieteicēju paskaidrojumiem ir secināms, ka līdzpieteicēju iebildumi ir saistīti ar viņu reputāciju, kas viņuprāt aizskarta ar publikācijām presē un konkrētu amatpersonu izteikumiem. Šajā gadījumā tiesa norāda uz Latvijas Civillikuma 1635. un 2352.'pantiem, kuri nosaka prasījuma tiesības par goda un cieņas aizskārumu vispārējās jurisdikcijas tiesā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251., 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt līdzpieteicēja *G.T.* pieteikumu par Valsts meža dienesta 2006.gada 13.jūnija lēmuma Nr.2 atcelšanu un morālā kaitējuma noteikšanu Ls 4000,00 apmērā;

noraidīt līdzpieteicēja *O.J.* pieteikumu par Valsts meža dienesta 2006.gada 13.jūnija lēmuma Nr.1 atcelšanu un morālā kaitējuma noteikšanu Ls 2000,00 apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas.

Spieduma sastādīšanas datums ir 2007.gada 5.novembris.

Tiesnese /paraksts/ E.Apīne

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvā rajona tiesas
tiesnese _____E. Apīne
Rīgā, 2007.gada 5.novembrī